

Arrest

nr. 206 271 van 29 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 14 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juni 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 19 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juli 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor verzoeker en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 februari 2015 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 19 juni 2017 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.02.2015 werd ingediend door:

A., Y. (R.R.: [...])

nationaliteit: Togo geboren te L. op [...]1977 adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 29.08.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk twee jaar en bijna vier maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn fysieke vrijheid en integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn fysieke vrijheid en integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor verblijfsmachtiging vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verzoeker haalt aan dat hij alhier oog zou hebben op een job en dat dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Echter, indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Verzoeker haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien zijn integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen.

Verwijzing naar regularisatiebeslissingen van "gelijkaardige dossiers" en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene als sinds 2010 in België zou verblijven, dat hij ten zeerste werk gemaakt zou hebben van zijn integratie, dat hij de Franse taal machtig zou zijn, dat hij perfect aan het sociale leven zou kunnen deelnemen, dat hij tevens de nodige Nederlandse lessen gevolgd zou hebben, dat hij zich volop zou hebben bijgeschoold, dat hij zou staan te popelen om in het legale arbeidscircuit te stappen, dat hij gezocht zou hebben naar een job, dat hij aan de slag zou kunnen als seizoensarbeider, dat hij onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden, dat hij een meerwaarde zou betekenen voor onze multiculturele maatschappij, dat hij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat hij een grote vrienden-en kennissenkring zou opgebouwd hebben, dat hij op zeer intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten, dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben op economisch, sociaal en cultureel terrein, dat hij het centrum van zijn belangen hier zou hebben opgebouwd, dat er aan zijn integratie geenzins getwijfeld zou kunnen worden, dat hij sociale banden met België zou hebben en dat hij een attest van acerta 'aangifte nieuwe medewerker'd.d. 12.01.2015, een gelegenheidsformulier 2012 - tuinbouwsector, een inschrijvingsattest 'préformation aux métiers du bâtiment', een 'rapport technico-pédagogique' , een aanwezigheidsattest d.d. 11.01.2011, een aanwezigheidsattest 'initiation à l'informatique', zijn attest van inburgering, verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen, verschillende aanwezigheidsattesten van ONEM, een aanwezigheidsattest van 'pour l'abri de jour', twee loonfiches en acht getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 19 juni 2017 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: A., Y.

geboortedatum : [...]1977 geboorteplaats : L. nationaliteit: Togo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visu.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing waarbij hij wijst op een voorgehouden gebonden bevoegdheid voor de gemachtigde om in geval van eventuele vernietiging opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. De waarnemend voorzitter vraagt ter zitting of verweerder gezien de vaste rechtspraak van de Raad nog steeds volhardt in deze exceptie. Verweerder doet ter zitting afstand van de opgeworpen exceptie.

Het beroep is ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift volgende middelen aan:

“2. IN RECHTE

Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissingen :

- 1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*
- 2) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel*

1.Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Ten eerste beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

De elementen van integratie zouden enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden.

Verzoeker verblijft al geruime tijd in België. Hij wachtte twee jaar en vier maanden op de uitkomst van zijn asielprocedure. Dat hij daarna België niet meer heeft verlaten door de sociale banden die hij hier heeft opgebouwd. Dat verzoeker inmiddels zeven jaar in België verblijft.

Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat de lange verblijfsduur van verzoeker in casu in aanmerking dient genomen te worden in het kader van gegrondheid van de aanvraag en in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Bovendien heeft verzoeker duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd. Hij heeft ook aangetoond wegwijz te weten in onze Belgische economie door de opleidingen die hij gevolgd heeft en door de werkbepoefte die hij heeft gekregen.

Bijgevolg zou het voor verzoeker traumatisch zijn om na verregaande integratie en een lange verblijfsduur alsnog gedwongen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen.

Bovendien kan een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland jarenlang in beslag nemen. Dit kan wel een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf niet disproportioneel zou zijn.

De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet., bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

2. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel

Verzoeker roept ook de schending van het redelijkheidsbeginsel in.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RvVn0 43.735 van 25/05/2010, RvVn° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n0 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoeker vele jaren ongemoeid werd gelaten en hij daardoor uiteraard geen geldig paspoort met geldig visum meer kan voorleggen, en dat verzoeker enkel om die reden plots het land zou moeten verlaten.

Dat verzoeker immers al de tijd ongemoeid werd gelaten.

Verzoeker is reeds lange tijd in België en meent dan ook een verblijfsrecht te kunnen doen gelden op basis van zijn langdurig verblijf en verregaande integratie.

Dat het dan ook niet redelijk voorkomt om verzoeker nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 te betekenen.

Dat verzoeker immers al vele jaren in België heeft verbleven in afwachting van de afhandeling van zijn hangende procedures.

Dat omwille van de behandelingsduur van hun aanvraag er een algemeen gedoogbeleid wordt gevoerd opzichts de aanvrager.

Dat dit in hoofde van verzoeker ook dient te gelden.

Dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat hij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet”, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Met betrekking tot de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld dat verzoeker een zeer theoretisch betoog voert, doch nalaat aan te tonen dat in de bestreden beslissingen niet de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissingen ten grondslag liggen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uiteenzet om welke reden de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. De tweede bestreden beslissing wordt gesteund op artikel 7, eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet, het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De gemachtigde specificeert hierbij dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Er blijkt dan ook dat verzoeker de in de tweede bestreden beslissing opgenomen concrete motivering op zich niet betwist en dat hij niet aantoonst waarom de door de gemachtigde gemaakte vaststelling, mede gelet op het bepaalde in voormeld artikel 7, eerste lid, 1°, niet reeds zou volstaan om deze bestreden beslissing te schragen. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissingen niet formeel zouden zijn gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Vervolgens blijkt dat verzoeker zich hoofdzakelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting en hij stelt hierbij dat de bestreden beslissing wel wordt gemotiveerd doch zeker niet afdoende en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. De gemachtigde zou ook niet met alle feitelijke gegevens eigen aan de zaak rekening hebben gehouden. Hij verwijst ook naar de te voeren belangenafweging tussen het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften en de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt. Hij spitst zijn betoog toe op de eerste bestreden beslissing. Die bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk omdat geen buitengewone omstandigheden worden aangevoerd waarom verzoeker zijn aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats.

Verzoeker voelt zich in essentie gegriefd door het gestelde in de eerste bestreden beslissing dat de elementen met betrekking tot zijn integratie enkel zouden behoren tot de gegrondheidsfase, en niet tot de ontvankelijkheidsfase. Hij verwijst vooreerst naar de instructie.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde correct aangaf dat voormelde instructie bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 werd vernietigd en bijgevolg niet meer van toepassing is. Verzoeker erkent overigens zelf dat de criteria formeel gezien niet meer van toepassing zijn. Er dient op gewezen te worden dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Verzoeker kan er zich, ondanks bevestigingen dat deze instructies de facto nog zouden toegepast worden, bijgevolg niet op beroepen. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of dat vrijstelling wordt verleend van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst wordt ingediend. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Verzoeker verwijst naar de duur van de asielprocedure, duurzame sociale bindingen, een grote vrienden- en kennissenkring, opleidingen en een werkbelofte, en meent dat zijn lange verblijfsduur in aanmerking dient te worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag én in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van hem niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder garantie op terugkeer. In het arrest van de Raad van State waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen, wordt echter geoordeeld dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Weliswaar betoogt hij dat het voor hem traumatisch zou zijn om na een verregaande integratie terug te keren naar zijn land van herkomst om daar een aanvraag om machtiging in te dienen, maar hij toont dit niet aan. Daarenboven heeft de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing reeds geoordeeld over dit vermeende trauma. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het herhalen van elementen uit zijn aanvraag zonder op concrete wijze in te gaan op de motieven, laat staan deze te weerleggen zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Eenzelfde vaststelling dringt zich op ten aanzien van het hypothetische argument dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland jarenlang in beslag kan nemen. Tot slot toont hij ook niet aan op basis van welke rechtsgrond hem een garantie zou moeten geboden worden op terugkeer.

Samengevat moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn en dat verzoeker, met zijn betoog, waarin hij voorhoudt dat de door hem aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, niet aantoonde dat deze motivering niet zou volstaan. Verzoeker slaagt er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die hij in het kader van zijn aanvraag heeft aangehaald, of met welke elementen of documenten de gemachtigde in concreto geen rekening zou hebben gehouden. Daar waar verzoeker met zijn kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Met zijn betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de eerste bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding, geen voldoende onderzoek van alle feitelijke gegevens of geen correcte belangenafweging zou hebben plaatsgevonden. Een schending van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet” wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel richt verzoeker zijn betoog tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en voert hij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Zoals reeds vastgesteld in de bespreking van het eerste middel, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont waarom de door de gemachtigde gemaakte vaststelling, mede gelet op het bepaalde in voormeld artikel 7, eerste lid, 1°, niet reeds zou volstaan om deze bestreden beslissing te schragen. Dat verzoeker gedurende jaren ongemoeid zou zijn gelaten, zoals hij aanvoert in zijn betoog, doet immers niets af aan voormelde vaststelling. Verzoeker gaat er met zijn kritiek aan voorbij dat er blijkens artikel 7 van de Vreemdelingenwet meerdere gronden zijn op grond waarvan een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum, en kan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet aan het wankelen brengen. Waar verzoeker meent dat hij een verblijfsrecht kan doen gelden op basis van langdurig verblijf en een verregaande integratie, dient de Raad op te merken dat dit geen dienstig betoog is. Immers volstaat de overtuiging van verzoeker dat zijn aanvraag om verblijfsmachtiging gegrond is en zijn mening dat hij gedoogd moet worden, niet om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aan te tasten. Waar verzoeker verwijst naar hangende procedures, zet hij niet uiteen over welke procedure het gaat. Waar hij verwijst naar de beroepsprocedure bij de Raad, wijst de Raad erop dat in de mate dat hij doelt op onderhavige beroepsprocedure, deze de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort.

De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

A. MAES